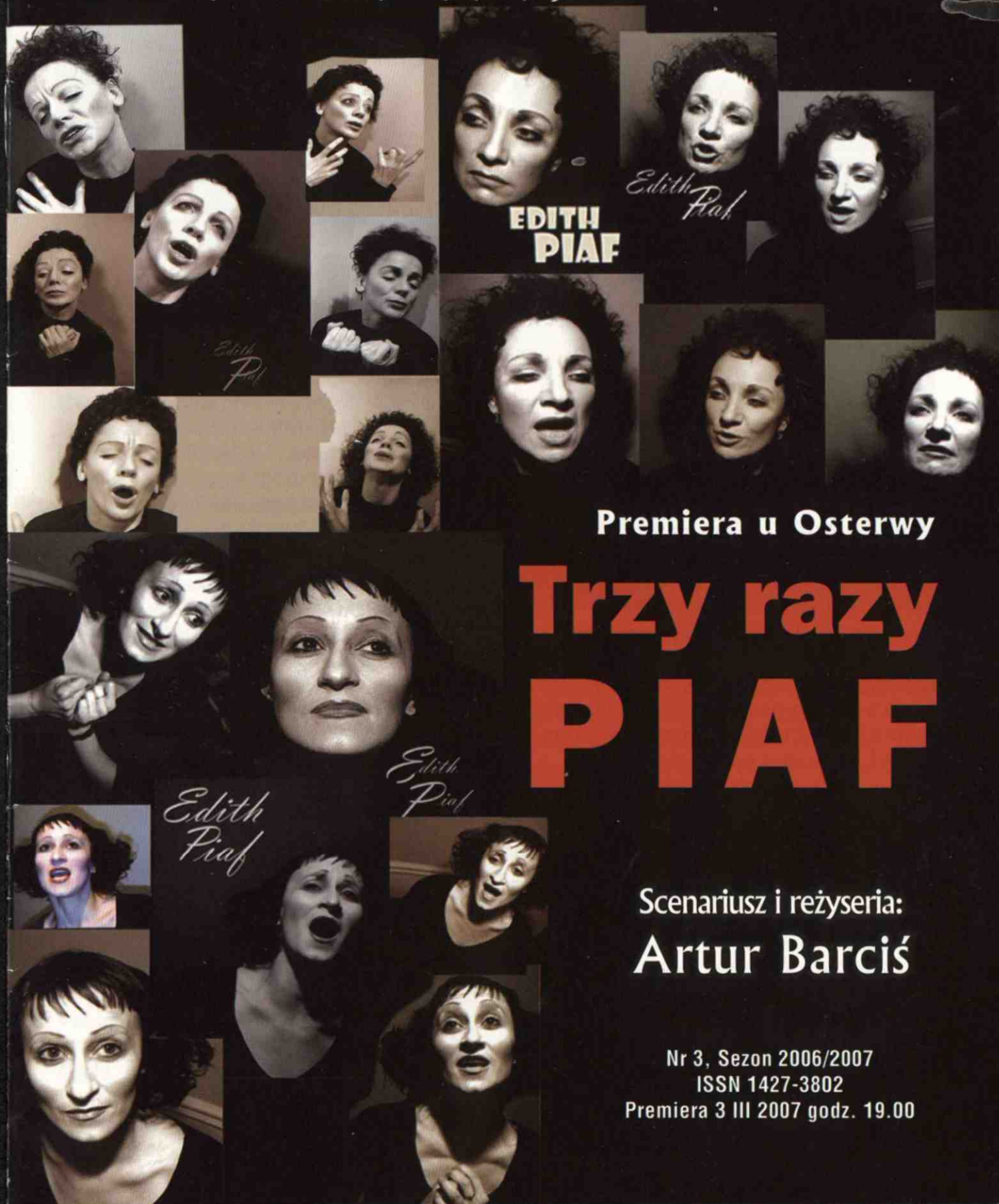

Teatr im. Juliusza Osterwy w Gorzowie Wlkp.
Teatr Letni – Scena Kameralna

Dyrektor naczelny i artystyczny: Jan Tomaszewicz

**EDITH
PIAF**

Edith Piaf

Edith Piaf

Edith Piaf

Edith Piaf

Premiera u Osterwy

Trzy razy PIAF

Scenariusz i reżyseria:
Artur Barciś

Nr 3, Sezon 2006/2007

ISSN 1427-3802

Premiera 3 III 2007 godz. 19.00

Edith Piaf

Legenda francuskiej piosenki. Niezwykła kobieta i niezwykle głos. Jej biografia i twórczość fascynują do dziś nie tylko Francuzów. Życie Edith Piaf pełne było porażek i sukcesów, awantur, nieszczęśliwej miłości i rozczarowań. Urodzona i wychowana w ryzsztoku dotarła na sam szczyt, a drobną posturą i silnym głosem urzekła wszystkich.

Urodziła się 19 grudnia 1915 r. w Paryżu. Młodość i dzieciństwo spędziła na ulicach miasta porzucona przez matkę – śpiewaczkę kawiarnianą, a wychowywana przez babkę. Miała 15 lat, gdy zaczęła śpiewać na ulicach. Odkryta w 1935 r. przez jednego z impresariów, rozpoczęła występy w kabarecie „Le Gerny's” przy Champs-Élysées, pod pseudonimem la Môme Piaf (wróbelek), który stał się później znany milionom wielbicieli jej talentu. W 1936 r. w wytwórni Polydor nagrała pierwszą płytę. Słynęła z niebywałej ekspresji i dramatyzmu w wykonywaniu piosenek specjalnie dla niej pisanych. Jej chropowaty i stosunkowo niski głos, kontrastował z drobną sylwetką, co fascynowało widzów, m.in. w paryskiej Olimpii, z którą była przez lata związana.

Śpiewała także w USA, odnosząc spore sukcesy. Oprócz jej talentu, widzów przyciągała otaczająca Piaf legenda, wynikająca z jej przeszłości, a także nieudane związki uczuciowe, które z jednej strony zwiększały dramatyzm jej recitali, a z drugiej pogłębiały chorobę, z którą zmagala się heroicznie do końca życia. Osiągnąwszy szczyty kariery zaczęła pomagać młodym piosenkarzom, ułatwiając im start artystyczny (Yves Montand, z którym miała trwający kilka lat romans, Gilbert Bécaud, Charles Aznavour). W 1962 r. wyszła za młodszego od siebie o 27 lat Theophanis Lamboukasa (znanego jako Théo Sarapo), któremu usiłowała pomóc w karierze piosenkarzkiej. Pomimo osobliwości tej sytuacji, krytykowanej przez wielu jej

przyjaciół, Lamboukas okazał się jej wiernym przyjacielem, opiekującym się troskliwie piosenkarką aż do jej śmierci. Edith Piaf zmarła na raka 11 października 1963 w Cannes. Jest pochowana na cmentarzu Père Lachaise. Na jej pogrzebie zebrało się 40 tysięcy ludzi, a na jej grobie do dziś są składane kwiaty. Twórczość artystyczna Piaf należy do klasyki francuskiej piosenki i pomimo całkowicie odmienionych dzisiaj standardów i gustów jest chętnie słuchana na całym świecie i wznawiana przez wydawnictwa muzyczne.

Edith Piaf nie była autorką ani kompozytorką piosenek. Napisała parę tekstów, ale to były raczej wyjątki. Była tylko wykonawczynią piosenek, które jej przynoszono, a na scenie sprawiała wrażenie, jakby utwory te i opowiadane w nich historie były jej własnością i jakby mówiła o swoim życiu.

Niedawno w Paryżu odbyła się premiera filmu o Edith Piaf „La vie en rose”. 8 lutego br. film ten otworzył festiwal filmowy w Berlinie i niebawem będzie prezentowany także u nas. Choć minęło ponad 40 lat od śmierci artystki, jej legenda ciągle jest żywa, a film ma z góry zapewnioną publiczność. Bo wszyscy, niezależnie od wieku i upodobań muzycznych, ciągle chcą słuchać piosenek Edith Piaf.

Edith i Theo

Kocham Edith Piaf

Artur Barciś zapisał się w historii gorzowskiego teatru tym, że w 2003 r., jako pierwszy, wystąpił na Scenie Letniej z monodramem, który został przyjęty z ogromnym aplauzem. Po raz pierwszy publiczność zasiadła w wąskiej przestrzeni między garderobami teatralnymi a sypiącym się budynkiem sceny Teatru Letniego, obok surowego muru z jednej, a wyschniętymi krzakami z drugiej strony. Ale już była zadaszona scena, stały stoliki pod parasolami i wszyscy widzowie byli zachwyceni uruchomieniem Sceny Letniej.

Teraz Artur Barciś jako reżyser otwiera Teatr Letni – Scenę Kameralną, nową scenę, która powstała po długotrwałym i trudnym remoncie obiektu dawno nie wykorzystywanego dla teatru. To była po prostu ruina, tyle że ruina z historią, bo wybudowana w 1886 r. Niewiele pozostało takich budynków. Gorzowski zachował się, bo stał na zapleczu, niewidoczny z ulicy, do tego wykorzystywany jako magazyn, a więc przydatny. Teraz rozpoczyna drugą młodość.

Artur Barciś urodził się w 1956 r. niedaleko Częstochowy. Jest absolwentem Wydziału Aktorskiego Łódzkiej PWSFTviT. Przed kamerami zadebiutował w roku 1978 niewielką rolę w filmie pt. „Do krwi ostatniej”. Największą popularność zyskał w latach 80., gdy zagrał swoje najważniejsze role, przede wszystkim w cyklu „Dekalog” Krzysztofa Kieślowskiego.

Aktor warszawskich teatrów. W latach 1979 - 1981 występował w teatrze Na Targówku, w latach 1982- 1984 na deskach Teatru Narodowego, a od 1984 r. jest związany z Teatrem Ateneum. Jest aktorem wszechstronnym. Tworzy doskonałe kreacje w dramatach, ale sprawdza się również w komediach, czego dowodem jest jego rola w popularnym serialu „Miodowe lata”.

W 2000 r. w swoim Teatrze Ateneum w Warszawie wyreżyserował przedstawienie „Trzy razy Piaf”, do którego przygotował scenariusz. Piosenkami Edith Piaf opowiada w nim o życiu piosenki. Rozpisaną na trzy osoby rolę Edith Piaf grały tam: Krystyna Łochowska-Mazurek, Katarzyna Groniec i Krystyna Tkacz. Przedstawienie

to prezentowano ponad 200 razy, niezmiennie przy ogromnym aplauzie publiczności.

W recenzji z tego spektaklu Janusz R. Kowalczyk napisał: *Przedstawienie ogląda się i słucha z niestabnym zainteresowaniem, gorąco oklaskuje wielokrotne bisy, a miejsce za stolikiem opuszcza z ociąganiem. Nie mamy takich widowisk zbyt wiele.* („Rzeczpospolita”, 18 I 2000 r.)

Natomiast na pytanie „Gazety Lubuskiej”, dlaczego wziął na warsztat właśnie Piaf, Artur Barciś odpowiedział: *Bo ją kocham Takich wielkich Artystek w historii jest niewiele. Za pięć lat ludzie nie będą wiedzieli, kto to jest Mandaryna czy Doda, a na pewno będą pamiętali o Piaf. Ona będzie znana i za tysiąc lat.* (16 II 2007 r.).

Artur Barciś jest także autorem scenariusza i reżyserem przedstawienia złożonego z piosenek Jonasza Kofy.

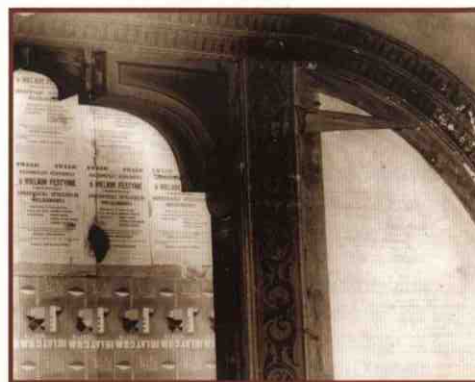

W 1886 r., według projektu cieśli W. Arndta, zbudowano najpierw drewniany dach nad widownią, a potem murowany budynek, w którym znajdowała się scena. Od czerwca tegoż roku prezentowano tam przedstawienia. Wyjątkowo ozdobne były kolumnienki, na których leżał fryzowany ornament, a na nim dach. Pod tym dachem ustawione były stoliki i krzesła. Po obu stronach sceny murowanego budynku P. Hardstock namalował wielkie neoklasyczne kandelabry, które do dziś są dobrze widoczne.

W 1925 r. zamknięto Teatr Letni. Wolne przestrzenie między kolumnami zabito deskami, a puste wnętrza wykorzystywano jako magazyn. Zasłonięty głównym budynkiem przetrwał nadspodziewanie długo. W 1983 r. przekształcono magazyn w malarnię, zamurowano więc otwór sceny pozostawiając tylko nie-

wielkie drzwi. Na szczęście malowane kandelabry pozostały nienaruszone. Rok 1988 przyniósł ostateczną rozbiórkę drewnianej konstrukcji, bo takie było zalecenie służb przeciwpożarowych. Elementy przekazano do Lubniewic, gdzie teatr miał być odtworzony. Niestety, tam je rozkradziono lub zniszczono.

Dyrektor Jan Tomaszewicz postanowił reaktywować Teatr Letni. Od czerwca 2003 r. na estradzie wzniesionej przed murowanym budynkiem Teatru Letniego prezentowane były przedstawienia lub koncerty w ramach Sceny Letniej. Natomiast wewnątrz w murowanym budynku przekształcono w Scenę XXI wieku. Zainaugurowano ją 27 marca 2004 r. przedstawieniem sztuki „Wolność” Andrzeja Bartnikowskiego w reżyserii Justyny Celedy. Akcja sztuki rozgrywająca się w słońcu w pełni uzasadniała mocno znisz-

czony wewnątrz budynku. W 2005 r. wystawiono tam „Zniczulonych” Wacława Holewińskiego w reżyserii Rafała Matusza.

W październiku 2005 r. według projektu Waldemara Kłosowskiego, rozpoczęto remont Teatru Letniego, który ma 110 m kw. powierzchni. Boczną przybudówkę zaadoptowano na foyer, sanitariaty i garderoby dla aktorów. Uruchomiono ogrzewanie.

1 lipca 2006 r. uroczystie otwarto Teatr Letni przedstawieniem „Nocleg w Apeninach”. Przedstawienie prezentowano wewnątrz sceny, a widzowie siedzieli na zewnątrz, pod płócienny dachem.

Kolejne pół roku trwał remont wnętrza. 3 marca 2007 r. premierą przedstawienia „Trzy razy Piaf” Teatr im. Juliusza Osterwy inauguruje swoją Scenę Kameralną w budynku Teatru Letniego.

Na zdjęciach na stronie obok – Teatr Letni w okresie, gdy był magazynem, na tej stronie – zdjęcia z remontu i wnętrza już gotowe.

Modernizację Sceny Letniej zrealizowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach Programu Operacyjnego „Rozwój infrastruktury kultury i szkolnictwa artystycznego oraz wzrost efektywności zarządzania kulturą”.

II etap modernizacji Sceny Letniej zrealizowano w ramach Kontraktu Wojewódzkiego.

Adam Mickiewicz

Dziady. Zbliżenia

Reżyseria i adaptacja **Rafał Matusz**, scenografia **Hanna Szymczak**, muzyka **Robert Kanaan**

Występują: Gustaw-Konrad **Paweł Caban**/Jan Mierzyński, Guślarz **Artur Nełkowski**, Widmo **Aleksander Maciejewski**, Dziewczyna **Karolina Miłkowska**, Szatan **Marzena Wieczorek**, Kruk **Kamila Pietrzak**, Sowa **Anna Łaniewska**, Książd **Piotr Przemysław Kapsa**, Anioł **Edyta Milczarek**, Chór **Beata Chorażykiewicz**, **Bogumiła Jędrzejczyk**, **Teresa Lisowska**

Konrad wiecznie żywy

To nie są „Dziady”, po których może się obrazić rosyjski konsul. To nie są „Dziady”, w których widać patriotyczne rozterki albo aluzje do polskiej rzeczywistości. To nie są też „Dziady”, które mogą zastąpić uczniom szkolną lekturę. Warto je natomiast zobaczyć, aby przez te niespełna dwie godziny przyjrzeć się prawdzie o człowieku. Uniwersalnej prawdzie, którą reżyser osiągnął przez mistrzowskie zredukowanie oryginalnego tekstu i odpowiedni wybór scen.

Swinarski zdyktował „Dziady” z patriotycznego koturnu, a Matusz poszedł dalej. Zrezygnował z tych wszystkich wątków, które mogłyby naprowadzać widza na skojarzenia z Polską, walką z zaborcą, patriotyzmem, polską martyrologią. Po doświadczeniach Holocaustu i stalinowskiego ludobójstwa re-

presje wobec filomatów i filaretów wypadają zresztą cokolwiek blade. Matusz pokazał nam Konrada cierpiącego nie tyle za miliony, co po prostu cierpiącego. Skupił się na miłości, pysze, ludzkim cierpieniu, rozmowie z Bogiem, upadku człowieka i jego odrodzeniu. To świetny spektakl.

Dariusz Barański,
„Gazeta Wyborcza” 13 II 2007

Wydarzenie

Na przedstawienie szłam z niepokojem. Bałam się kolejnej, przerysowanej wizji pol-

skiego romantyka, który nijak przystaje do naszej rzeczywistości. Ale Rafał Matusz – niczym jego Konrad – wspiął się po drabinie. A była to drabina teatralnego świata. Skupił moją uwagę od pierwszej sceny, a potem szarpał emocjami do dreszczy i wzruszenia. (...) Przejrzysta koncepcja, precyzyjna realizacja, nowatorskie środki wyrazu, tempo i rytm przedstawienia, wreszcie wyrazistość postaci i brawurowa gra aktorska, to wartości, które w takim wydaniu nieczęsto goszczą na naszych teatralnych deskach.

Dawno nie było w Gorzowie tak dobrej premiery. Dzięki zespołowi wróciła młodość, która potrafi spoglądać dojrzałe i odważnie realizować swoje wizje, czyniąc materiał źródłowy kanwą, na której snuje się opowieść o człowieku ponadczasowym.

Hanna Kaup, „Ziemia Gorzowska”, 15 II 2007

Państwowa Wyższa
Szkoła Zawodowa
w Gorzowie

„MAREX”
Gorzów, ul. Koniawska 2
tel. 095 728 22 20

MIGDAL
S A L O N

ul. Sikorskiego 16, tel. 95 722 69 65
Gorzów Wlkp.

Teatr im. Juliusza Osterwy Gorzów Wlkp. ul. Teatralna 9,

Centr. tel. 095-728-99-30, Sekr. tel. 095-728-99-34, fax 095-728-99-35, e-mail kontakt@teatr-gorzow.pl, www.teatr-gorzow.pl

Aktorzy

Beata Chorażykiewicz, Bogumiła Jędrzejczyk, Teresa Lisowska-Gała, Anna Łaniewska, Katarzyna Mikiewicz, Edyta Milczarek, Anna Karolina Miłkowska, Bożena Perłowska, Kamila Pietrzak, Bożena Pomykała, Joanna Rossa, Marzena Wieczorek, Paweł Caban, Przemysław Kapsa, Krzysztof Kolba, Aleksander Maciejewski, Jan Mierzyński, Artur Nełkowski, Leszek Perłowski, Marek Pudełko, Maciej Radziwanowski, Krzysztof Tuchalski, Wacław Welski, Cezary Żołyński, Iwona Hauba (inspicjent)

Dyrektor naczelny i artystyczny: Jan Tomaszewicz, Kierownik literacki: Iwona Kusiak, Główna księgową: Anna Jankowska, Księgowość: Anna Chęcińska, Janina Kłujso, Anna Kaczałko, Specjalista ds Marketingu: Katarzyna Konrady, Sekretariat teatru: Bożena Frühau, Biuro Organizacji Widowni: Lidia Tyborska (kierownik), Zofia Bobrowska, Grażyna Komorowska, Kierownik techniczny: Piotr Steblin-Kamiński, Brygadier sceny: Ryszard Jarek, Maszyniści sceny: Jan Pelikan, Artur Mazurkiewicz, Wojciech Mikitynowicz, Pracownia plastyczna: Magda Ćwiertnia (kierownik), Janusz Janiak, Wojciech Janczewski, Pracownia elektryczna: Bogdan Giżycki (kierownik), Barbara Mazurkiewicz, Piotr Szyszka, Pracownia akustyczna: Jan Szołomicki (kierownik), Wojciech Bandkowski, Pracownia krawiecka: Anna Żurawska (kierownik), Marzanna Gajda, Czesław Pomiołto, Pracownia perukarsko-fryzjerska: Alfreða Nowak (kierownik), Ewa Łuczak, Pracownia stolarska: Ireneusz Ługowski (kierownik), Paweł Czetowicz, Rekwizytor: Irena Jasińska, Garderobiana: Maria Murawska, Kierownik magazynów: Krystyna Zienkiewicz, Zaopatrzenie: Adrian Ługowski, Specjalista bhp, p-poż i oc: Krzysztof Szczepanek, Dział gospodarczy: Wanda Klupczyńska (kierownik), Alina Berkowska, Maria Czyżnielewska, Wanda Baszkiewicz, Ewa Szyszka, Zbigniew Milczarek, Bileterki: Waleria Cicha, Anna Gronostaj, Szatniarka: Elżbieta Golisz, Jadwiga Drzażdżyńska-Kaletka

BIURO OBSŁUGI WIDZÓW prowadzi sprzedaż i rezerwację biletów indywidualnych i zbiorowych, oferuje organizację uroczystości, akademii, koncertów, itp. Czynne od poniedziałku do piątku w godz. 8.00 – 16.00, na dwie godziny przed rozpoczęciem przedstawienia. **Telefon 0-95 728-99-39 i 0-95728-99-40, e-mail: bow@teatr-gorzow.pl**

W repertuarze: „Parady”, „Skąpiec”, „Wyzwolenie”, „Brat naszego Boga”; Scena Letnia: „Nocleg w Apeninach”; dla dzieci: „Dziwaczek”, „O dwóch takich co ukradli księżyc”, „Ten obcy”, „Przygody Tomka Sawyera”, „Lucie i Karl-Heinz”. W przygotowaniu: „Bez seksu, proszę”

PREMIERA U OSTERWY **Wydawca:** WYDAWNICTWO ARTYSTYCZNO GRAFICZNE „AR-SENAŁ” na zamówienie Teatru im. J. Osterwy. **Redakcja:** Krystyna Kamińska **Foto:** I. K. Szmidt, S. Sajkowski, Z. Wójcik **Foto na okładce:** Tomasz Migdal **Skład:** Paweł Marchwiński **Adres wydawcy i redakcji:** 66-400 Gorzów Wlkp. ul. Matejki 82 m. 3, tel./fax 095 722 0958, tel. kom. 0501 520 227, **Druk:** Wydawnictwo Podatkowe „GOFIN”, ul. Owocowa 8

Trzy razy PIAF

Scenariusz i reżyseria: **Artur Barciś**

Scenografia: **Magda Ćwiertnia**

Fryzury i makijaż: **Tomasz Migdal, Alfreda Nowak**

Kierownictwo muzyczne: **Marek Zalewski**

Aranżacja piosenek: **Wojciech Borkowski**

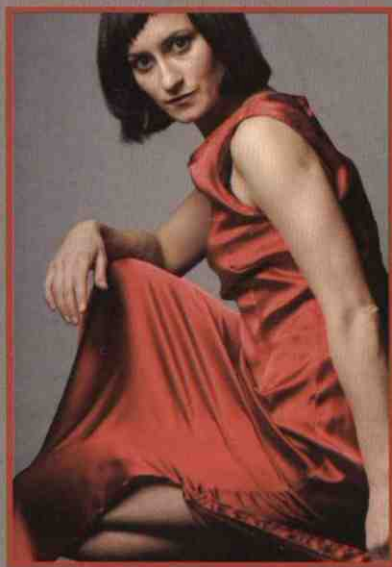
Realizacja dźwięku: **Wojciech Bandkowski**

Muzycy: **Marek Zalewski** – fortepian, **Lech Serpina** – skrzypce, **Mariusz Ambrożuk** – akordeon

Tłumaczenia tekstów piosenek: **Marcin Sosnowski, Andrzej Ozga, Wojciech Młynarski, Jerzy Menel**

Inspicjent-sufler: **Iwona Hauba**

Premiera 3 III 2007 godz. 19.00, Teatr Letni – Scena Kameralna

KAROLINA MIŁKOWSKA
Młoda Piaf

Nocne ćmy
Jej rejon to był Plac Pigalle
Na wielkiej drodze
Cudzoziemiec
Ostatni walc
Akordeonista

MARZENA WIECZOREK
Zakochana Piaf

Piosenka Jana Żebra
Hamburg
Brawo dla clowna
Padam, padam
Tętno
Mam cię we krwi
Świat na różowo
Miłość jak ze snu

Finał

Nie żal mi niczego (wszystkie)

ANNA ŁANIEWSKA
Zmęczona Piaf

Milord
Bal
Niebo nad Paryżem
Prawo do miłości
Hymn dla miłości
Karuzela
Mój Boże